

בש"פ 6121/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6121/20

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטות בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' דרויאן-גמליאל) בבע"ח 42989-05-20 מיום 4.6.2020 ומיום 4.8.2020

בשם העורר: עו"ד טל גבאי; עו"ד ברוך זכאי

בשם המשיבה: עו"ד שרית משגב

החלטה

לפני ערר על החלטות בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' דרויאן-גמליאל) בבע"ח 42989-05-20 מיום 4.6.2020 ומיום 4.8.2020, במסגרתן נדחתה בחלקה בקשת העורר לעיין לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החוק) בקטעים "שהושחרו" מתוך יומנה של המתלוננת ומתוך תרשומות טיפול שעברה בין השנים 2016-2020.

1. ביום 8.4.2020 הוגש נגד העורר כתב אישום המגולל מסכת של ביצוע עבירות מין במשפחה כלפי שתיים מבנותיו במשך שנים. נסיבות ופירוט העבירות והתשתית הראייתית הלכאורית המבססת אותה פורטו בהרחבה בהחלטתי

עמוד 1

מיום 16.8.2020 במסגרת בש"פ 4698/20. אחת הבנות (להלן: המתלוננת) עברה טיפולים פסיכולוגיים ונרשמו תרשומות על ידי המטפלות בה במסגרת הטיפול (להלן: התרשומות). כמו כן, היא נתבקשה במסגרת הטיפול לערוך יומן (להלן: היומן). רק חלקים ממסמכים אלו הועברו לעיון העורר. על כן הגיש העורר בקשה לבית המשפט המחוזי לפי סעיף 74 לחוק לקבל את מלוא היומן והתרשומות.

2. בנימוקי הבקשה צוין כי יש בתרשומות וביומן כדי לחזק בצורה משמעותית את תזת ההגנה של העורר, לפיה התלונות נגדו הן בחזקת "דמיונות שווא" של המתלוננת. ברם, הקטעים שהועברו לידי העורר אינם מאפשרים קריאה רציפה ועיון אותנטי בתוכנם. המשיבה התנגדה לבקשת העורר בצינה כי אין בחלקים המושחרים כדי לסייע להגנתו והם אינם מהווים חומר חקירה. עם זאת עובר לדיון בבית המשפט המחוזי היא הסכימה לחשוף בפני העורר שישה קטעים מתוך התרשומות. בית המשפט דחה במסגרת החלטתו מיום 4.6.2020 את הבקשה בכל הנוגע ליומן ואילו לגבי התרשומות הורה במסגרת החלטתו מיום 4.8.2020 על העברת קטע נוסף לעיון העורר.

3. לשלמות התמונה יצוין כי ערב הדיון לפני הסכימה המשיבה על העברת מספר קטעים נוספים לעיון העורר.

4. מכאן הערר שלפני. לטענת העורר שגה בית המשפט המחוזי משלא נתן את המשקל הראוי לאינדיקציות לפיהן המתלוננת הוזה את תלונותיה כלפיו. אינדיקציות אלו שזורות כחוט השני בחומרי החקירה וכוללות, בין היתר, את הודאתה של המתלוננת בחקירת המשטרה מיום 29.3.2020 לפיה היא "ממציאה דברים" וכן את אבחונה כסובלת מהפרעה דיסוציאטיבית המביאה אותה לחוות חוויות דמיוניות ומנותקות מן המציאות. משום כך, שגה בית המשפט כשבחר להסתפק בהפניה לכלל הרגיל שנקבע בפסיקה, לפיו אין להעביר לעיון ההגנה תרשומות טיפוליות, למעט במקרים חריגים. ליומן ולתרשומות הטיפול תרומה מכרעת לקו הגנתו של העורר, אשר גוברת על פרטיותה של המתלוננת במקרה מיוחד זה.

5. כמו כן, חזר העורר על הטענה שהעלה לפני בית המשפט המחוזי כי מניעת עיון ביומן ובתרשומות הטיפוליות בצורה מלאה פוגעות בזכות העיון שלו, שכן ההשחרות הרבות שבטקסט מונעות ממנו למצות את קו הגנתו ביחס למצבה הנפשי של המתלוננת, בשל הקושי לקרוא את הנכתב בהן באופן רציף.

6. המשיבה מנגד עמדה בסירובה להעביר לעורר את החומר המבוקש לעיונו.

7. דין הערר להידחות ברובו. ההלכה היא כי כאשר קיימת התנגשות בין זכותו של נאשם למשפט הוגן לבין ההגנה על פרטיותם של עדים ושל קורבנות, ככלל יגבר משקלה של זכות הנאשם למשפט הוגן. ברם, ככל שמידת הרלוונטיות של החומר הראייתי להליך הפלילי אשר מתנהל נגד הנאשם קטנה יותר, כך יש ליתן משקל גדול יותר לזכויותיהם של העדים ושל הקורבנות (בש"פ 11042/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(4) 203 (2004); בש"פ 6695/11 מדינת ישראל נ' פלוני (27.9.2011)). בהקשר זה אף נקבע כי עיון בתרשומות של מתלוננת שנערכו במסגרת הליך טיפולי יתאפשר רק במקרים חריגים, בהם יש בכך כדי לסייע באופן ממשי להגנת הנאשם (בש"פ 1535/17 פלוני נ' מדינת ישראל (25.1.2018); בש"פ 8815/15 סעד נ' מדינת ישראל (10.5.2016)). מקרה זה אינו נכנס לגדרם של אותם מקרים חריגים, ולמעט תיקונים מינוריים בהחלטה מושא הערר שיפורטו להלן, בית המשפט המחוזי לא שגה בהחלטתו שאין לחרוג מהכלל האמור.

8. בענייננו, עיינתי הן ביומנה האישי של המתלוננת והן בתרשומות הטיפולים כולן. באשר ליומן האישי נחה דעתי כי אין לאפשר עיון או העתקה בכל חלק נוסף שבו מעבר למה שכבר הועבר לעורר. אין במתואר ביומן כדי להועיל להגנת העורר כלל. אדרבה, על פניו, יש בו אך כדי להצביע על האותנטיות של תלונותיה של המתלוננת נגד העורר.

9. לעומת זאת באשר לתרשומות הטיפולים, סבורני כי יש לחשוף חלקים ספציפיים מתוכן היומן שיש בהם רלוונטיים להגנת העורר. לקחתי לעצמי את החירות לסמן על גבי התרשומות בעיפרון שני סימונים הגובלים את הקטעים שאני סבור שיש לגלותם להגנה. בנוסף כדי להקל על מציאת הקטעים, אציין להלן את מספר העמוד (בין עמוד 1 לעמוד 84), כאשר המילה הראשונה היא בתחילת הקטע והמילה האחרונה היא בסופו כדלקמן: עמ' 9 (מפגש מיום 25.1.2017), מהמילה "היא" עד המילה "שמקללת"; עמ' 24 (מפגש מיום 21.8.2017), מהמילה "מספרת" עד המילה "שלה"; עמ' 25 (מפגש מיום 11.9.2017), מהמילה "מתחילה" עד המילה "יותר"; עמ' 31 (מפגש מיום 20.11.2017), מהמילה "מספרת" עד המילה "נורא"; עמ' 32 (מפגש מיום 4.12.2017), מהמילה "אני" עד המילה "אותה"; עמ' 42 (מפגש מיום 5.3.2018), מהמילה "היא" ועד המילה "רופא". לעניות דעתי יש בקטעים אלו רלוונטיות לעניין הגנתו של העורר.

10. אכן צודק העורר כי המצאת חלקים מן התרשומות מעוררת קושי, שכן המשפטים נראים לעתים מנותקים מהקשרם הכולל. ברם, האיזון בין אינטרס ההגנה של העורר מצד אחד לבין אינטרס הפרטיות של המתלוננת מחייב זאת.

בכפוף לאמור אפוא, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ד באלול התש"ף (13.9.2020).

ש ו פ ט